

Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...

Ένας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις

Γιώργο, γεια σου,

Πόσες φορές έχουμε συναντηθεί με τον ίδιο χαιρετισμό; Και πόσες αναμνήσεις έχουμε μοιράσει από τα παροικιακά; Πάντα με καλή προαίρεση, πάντα να προβάλλουμε το καλό.

Σκέφτομαι πως πολλές φορές, όταν αναφερόμαστε στη ζωή προβάλλουμε βάσανα και αγώνες και πίκρες. Και σκέφτομαι πόσες είναι οι χαρές που παραπετάμε στην άκρη και πόσες είναι οι ανέξοδες χαρές που έχουμε ζήσει και δεν τις έχουμε σημειώσει στο μνημολόγιο.

Έζησα μια τέτοια χαρά την περασμένη εβδομάδα! Μια συνάντηση με δυο εξαιρετικές κυρίες, μια επαφή που δημιουργήθηκε στην αίσθηση του καλού και του ωραίου. Από εκείνες τις επικοινωνίες, όπως μια μελωδία που ακούσαμε μαζί, μια συνάντηση στην ακρογιαλιά, μια φιλική συντροφιά με κοινά ενδιαφέροντα, μια κουβέντα με ένα φιλικό πρόσωπο. Επικοινωνίες που αφήνουν μια αίσθηση αγαλλίασης. Όπως και πράξεις, ενέργειες, που δίνουν μια εσωτερική ικανοποίηση.

Η προσφορά, έστω κι ένα ποτήρι νερό, η εκτέλεση του καθήκοντος, η δημιουργία, η συμμετοχή σε εκδήλωση πολιτιστικού, φιλανθρωπικού, καλλιτεχνικού έργου.

Η συνάντησή μου με τις κυρίες αυτές ήταν από αυτά τα συναπαντήματα που ομορφαίνουν την αίσθηση της ζωής, που αφήνουν μια όμορφη γεύση, που τονώνουν την πίστη στον άνθρωπο. Ναι, φίλε μου, υπάρχουν κι άνθρωποι με ωραία αισθήματα, με ανθρωπιά. Χάρηκα τόσο πολύ αυτή τη φιλική επαφή που έμεινε στολίδι, κόσμημα στην αλυσίδα των καλών αναμνήσεων.

ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ

Σ' αναζητώ πάντοτε
Συχνά-πυκνά σε κουβεντιάζω.
Όχι πως είμαι μοναχός,
Δεν ένιωσα ποτέ αποκομμένος.
Φίλοι, γνωστοί, ο κάθε άνθρωπος
Μια χειραψία, μια επαφή,
Μια συμπάραση.

Όμως,
Κείνο το «εκ βαθέων», το απόλυτο
Πως να το πεις στον ξένο, στον
συνάνθρωπο.

Με τους πολλούς θα πεις πολλά
Θα δώσεις και θα πάρεις,
Τη γνώση και την ανοχή,
Το γέλιο, τη συμπόνια.

Μα για το «εκ βαθέων»
Θέλεις την πρόθεση την άδολη,
Την κατανόηση και την αγάπη.
Αυτά μόνο σε σένα τα συνάντησα
Και σου μιλώ στη μοναξιά,
στο πλιόγερμα, στη νύχτα.
Ερχομαι πλάι σου εκεί
Στο παραγώνι δίπλα
Και ξετυλίγω σκέψεις μου,
αισθήματα κι ιδέες.
Κουβάρι στο κουβάρι
Αργά-σιγά μ' εμποτισούν.
Δοσμένα στην αγάπη σου,
στην κατανόησή σου.

Γρηγόρης

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Γειά σου κι' εσένα Γρηγόρη,

Η ζωή Γρηγόρη έχει τις χαρές της, έχει και τις λύπες της, έχει τους αγώνες και τα βάσανα, αλλά έχει και τις επιτυχίες, τις πίκρες και τις γλυκές στιγμές. Δεν λέμε τίποτε καινούργιο, δεν ανακαλύψαμε τον τροχό, αυτά τα συναισθήματα ένιωσαν ο Αδάμ και η Εύα.

Όμως, είναι πιο εύκολο να θυμάται κάποιος τη χαρά από τη λύπη. Το έχεις προσέξει πως τον ξεχνούμε όταν περάσει και πιο δυνατός σωματικός πόνος;

Στη ζωή μου, τουλάχιστον, οι μεγάλες χαρές δεν είχαν κόστος, ήταν ανέλπιστα αν και σπάνιο δώρο. Οι μικρές καθημερινές χαρές είναι αυτές που δρομολογούν μια ευτυχισμένη ζωή, αλλά δυστυχώς δεν μοιράζονται δίκαια σε όλους τους συνανθρώπους μας.

Δεν είμαι μοιρολάτρης, γι' αυτό δεν μπορώ να καταλάβω γιατί μερικούς ανθρώπους και οικογένειες ολόκληρες βασανίζουν ανεπίπτως τραγωδίες, οδυνηρές αρρώστιες, αναπηρίες και θάνατοι. Λέμε «μακριά από εμένα αυτό το κακό», αλλά υπάρχει και το «ουδένα προ του τέλους μακάριζε».

Μου καυχίεσαι κύριε Γρηγόρη πως την περασμένη εβδομάδα έζησες χαρούλες επειδή συναντήθηκες με δύο εξαιρετικές κυρίες; Όμως και εγώ τι νομίζεις έκανα; Ενίωσα τη χαρά να συναντήσω δύο εξαιρετικές κυρίες συγγραφείς σ' ένα νοσημότατο γεύμα στον κήπο, κάτω από μια μανταρινιά. Ενδιαφέρουσα κουβεντούλα επί παντός επιστητού, είδα και το βιβλίο του Γιώργου Μιχελακάκη, μια καλλιτεχνική έκδοση με πολύ ενδιαφέρον περιεχόμενο, που η παρουσίασή του θα γίνει στις 30 Μαρτίου.

Την Κυριακή, άλλες ευτυχισμένες οικογενειακές στιγμές όταν γιορτάσαμε τα 28α γενέθλια της εγγονής μου Αιμιλίας, που δεν βιάζεται να μου χαρίσει τη χαρά του δισέγγονου! Όμως εγώ βιάζομαι, γιατί αν το εγγόνι είναι δυο φορές παιδί μου, πόσες φορές παιδί μου θα είναι το δισέγγονο;

Ανάμεσα στις χαρές δεν έλειψε η μεγάλη πίκρα όταν χάσαμε ξαφνικά την Νίκη Καλτσόγια. Την καλή φίλη, φανατική αναγνώστριά αυτής της σελίδας μας και εκλεκτή συνεργάτιδά της εφημερίδας μας στην Αθήνα, με την οποία είχαμε τακτική επικοινωνία.

Εχω εξακριβώσει καλέ μου φίλε πως τα συναπαντήματα «που ομορφαίνουν την αίσθηση της ζωής, που αφήνουν μια όμορφη γεύση, που τονώνουν την πίστη στον άνθρωπο», όπως πολύ σοφά αναφέρεις, θα τα βρεις όταν είσαι επλεκτικός με τους/τις φίλες σου. Όταν επιλέγεις την ποιότητα από την ποσότητα. Λίγους φίλους πιστούς που αγαπάς, που σέβονται και τους σκέπτεσαι όταν δεν τους βλέπεις όσο τακτικά θα ήθελες. Αλλά ξέρεις πολύ καλά, νομίζω, πως δεν είναι μόνο η οικογένεια και η φιλία που ομορφαίνουν τη ζωή μας. Αναφέρεις, άλλωστε, το καθήκον και τη δημιουργία. Το καθήκον δεν μπορούμε ν' αποφύγουμε, αλλά η δημιουργία δικαιολογεί την παρουσία μας σ' αυτό τον κόσμο, σ' αυτή την κοινωνία που ανήκουμε.

«Δημιουργία» δεν είναι μόνο η πνευματική ή καλλιτεχνική εργασία, εγώ θαυμάζω τους κήπους σε φιλικά σπίτια όπως το δικό σου, της Γιώτας και του Νίκου, την μαγειρική της Χριστίνας, της Γιώτας, της Μαρίας, της Φωτεινής, της Νάτιας και της δικής μου(!), λέω με την μετριοφροσύνη που με διακρίνει και συμφωνούν παιδιά και εγγόνια μου. Δημιουργία είναι η εθελοντική προσφορά σε φιλανθρωπικές οργανώσεις.

Προσφορά είναι και να νιάζεσαι για τον συνάνθρωπο που υποφέρει στη διπλανή πόρτα και να οργίζεσαι με τις άπονες εξουσίες που εγκληματούν. Να καταγγέλεις, επειδή μπορείς με την πένα σου, αυτούς που κλέβουν το ψωμί από το στόμα παιδιών χωρίς ελπίδα και χωρίς μέλλον.

Παρασύρθηκα καλέ φίλε, αλλά εσύ φταις που άφησες πολύ χώρο σ' αυτή τη σελίδα για να τον γεμίσω...

